

Naar Mexico City voor de Canada Cup

door
KEES CRAMER

Zaterdagmorgen 15 november j.l. vertrokken Gerard de Wit en ik om half twaalf van Schiphol om via Zürich, Keulen en Shannon de grote oversteek te maken. Helaas kregen we een half uur vóór Shannon motorpech, zodat we naar Zürich moesten terugkeren. Gerard was zodanig geschrokken en overstuur, dat hij zich niet meer in staat voelde de reis voort te zetten en per trein naar huis terugkeerde. Ik had intussen gezelschap gekregen van George Bessner en met hem ben ik zondagmorgen naar Shannon vertrokken, waar we Harry Bradshaw en Christy O'Connor oppikten. Via de pool of daaromtrent (want het vroór er flink en er lag al dik sneeuw) zijn we toen naar New York gevlogen, waar we de nacht hebben doorgebracht. Daar breidde het gezelschap zich uit met de Fransen en de Egyptenaren. Maandagnacht om één uur kwamen we in Mexico City aan, waar ik blijkbaar een verdachte indruk maakte, want ik er werd er 2½ uur op het vliegveld vastgehouden, zodat ik pas om half vier en doodmoe in bed kon rollen.

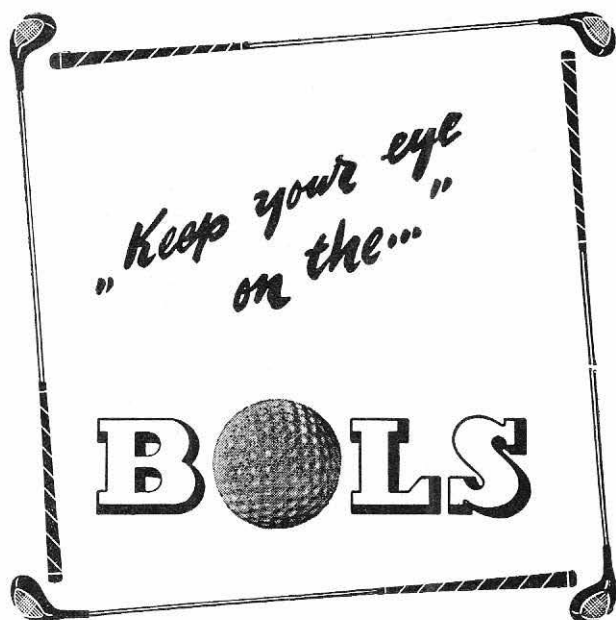
Dinsdag zijn we het terrein gaan verkennen. Het landschap is schitterend, maar de baan bleek erg nauw, met moeilijke greens ongeveer van het type als in Japan en ook met een grof soort gras. 's Avonds was het ere-diner met 23 ambassadeurs. Tijdens de maaltijd werd een show opgevoerd door verschillende Mexicaanse orkesten

en dansgroepen, waaronder een echte Indiaanse groep. Het moet zelfs voor de Mexicanen zelf iets bijzonders zijn geweest, want alles werd rechtstreeks door de televisie uitgezonden.

De wedstrijd zelf heeft nogal wat moeilijkheden opgeleverd voor verschillende spelers. Mexico City ligt namelijk ongeveer 3000 meter hoog en aangezien wij geen tijd hadden om te acclimatiseren, waren er vrij veel klachten over maagstoornissen en duizeligheid. Maar afgezien daarvan viel er toch over de vermoedelijke uitslag, gezien het karakter van de baan, niets te voorspellen.

Ik heb zelf niet zo erg goed gespeeld: 76-79-77-82, en ik ben in de middenmoot op de 27ste plaats geëindigd; het was natuurlijk jammer dat ik niet voor de eigenlijke Canada Cup kon spelen, omdat ik alleen was. De individuele wedstrijd had gewonnen moeten worden door Flory van Donck, als hij niet de laatste dag ziek was geworden en de eer aan Angel Miguel en Bradshaw had moeten laten.

De Canada Cup werd gewonnen door Bradshaw en O'Connor met een totaal van 579, t.w. resp. $70-70-76-70 = 286$ en $73-73-74-73 = 293$. Daar-aan kunt u wel zien hoe moeilijk het was, anders waren in dit gezelschap van cracks wel betere scores gemaakt. De beste ronde maakte Harold Henning met 68.

Mexico is — tenminste het gedeelte dat ik heb gezien — een prachtig land; ik heb een tocht gemaakt naar de pyramiden en de universiteit bezocht, die de mooiste ter wereld wordt genoemd. Het was indrukwekkend en onvergetelijk. In Mexico City zelf heb ik nog verscheidene Nederlanders ontmoet en daar gezellige ogenblikken mee doorgebracht.

Dinsdagmorgen zijn we met 110 deelnemers in het vliegtuig naar New York gestapt; ik was eerlijk gezegd erg blij toen we daar goed en wel op de grond stonden, want op zo'n stampvolle machine heb ik het niet begrepen. Daarna ging het direct per Swissair door naar Europa, waar ik om 1 uur in Keulen ben geland. Toen was het met de trein nog maar „een stapje” om thuis door vrouw en kinderen te worden begroet.

Het was een avontuurlijke en interessante reis en de zoveelste golf-belevenis waar ik tot in lengte van dagen met plezier aan zal blijven denken.

CARLTON

HOTEL

Zakenlunch
f 6.-

Diner-dansant
f 8.50

**FRANS
RESTAURANT**

*Ingang
Singel.
Eigen
parkeer-
terrein*

**VERGADERINGEN, RECEPTIES,
DINERS, CONGRESSEN**

AMSTERDAM • TELEFOON 34000

For a sweet "nineteenth"!

KOEL GESCHONKEN - GOED GEDRONKEN